

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci navrhovatelů: **a) Huisman Konstrukce, s.r.o.**, a **b) Huisman Reality, s.r.o.**, oba se sídlem Nádražní 289, Sviadnov, oba v řízení zastoupeni Mgr. Tomem Káňou, advokátem se sídlem nám. Míru 6, Frenštát pod Radhoštěm, proti odpůrci: **Obec Sviadnov**, se sídlem Na Drahách 119, Sviadnov, zastoupenému Mgr. Jiřím Kubalou, advokátem se sídlem J. V. Sládka 35, Frýdek-Místek, za účasti osob zúčastněných na řízení I) M. Z., II) M. P., III) D. P., IV) I. A., V) S. G., a VI) Ing. R. O., o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Změny č. 1 Územního plánu Sviadnov, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2015, čj. 79 A 6/2015 – 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku **6364,60 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich společného zástupce Mgr. Toma Káňy, advokáta se sídlem nám. Míru 6, Frenštát pod Radhoštěm.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 29. 6. 2012 přijalo zastupitelstvo obce Sviadnov Změnu č. 1 Územního plánu obce Sviadnov (dále „změna územního plánu“), jejímž předmětem byla výšková regulace zástavby na plochách výrobních průmyslových (VP) a na plochách výroby a

skladování (VS) tak, že maximální výška objektů na těchto plochách byla stanovena na 20 m nad úrovní terénu.

II.

[2] Navrhovatelé podali proti změně územního plánu návrh na zrušení opatření obecné povahy ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud návrhu vyhověl a napadenou změnu územního plánu zrušil. Neztotožnil se s námitkou navrhovatelů, že obec Sviadnov (odpůrce) byla povinna zpracovat koncept napadené změny územního plánu. Podle § 47 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění do 31. 12. 2012 (dále „stavební zákon“), se koncept změny územního plánu zpracovává jen tehdy, pokud tak uložilo zastupitelstvo v zadání. Tak tomu v projednávané věci nebylo.

[3] Krajský soud přisvědčil navrhovatelům, že odůvodnění rozhodnutí o jejich námitce proti změně územního plánu bylo nepřezkoumatelné. Navrhovatelé namítali, že výšková regulace určená hodnotou 20 m je nedůvodná a z vypořádání námítky proti změně územního plánu ani z odůvodnění změny územního plánu není seznatelné, z jakého důvodu odpůrce zvolil právě tuto hodnotu. Pro navrhovatele by byla akceptovatelná výška 30 m, případně výška „*přesahující jen o málo 20 metrů*“. Podle krajského soudu bylo povinností odpůrce, aby nejpozději při vypořádání této námítky zdůvodnil, proč musí být stavby umístěné v plochách VS a VP vysoké nejvýše 20 metrů, a proč tato hodnota nemůže být vyšší či nižší. Odpůrce vypořádal námitku s poukazem na obecné cíle územního plánování a konstatoval, že výšková regulace staveb v plochách VS a VP byla v územním plánu opomenuta. Nevysvětlil, proč byla maximální přípustná výška staveb v těchto plochách stanovena právě na 20 metrů.

III.

[4] Odpůrce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Shledal existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť krajský soud nenařídil ve věci ústní jednání, ačkoli jej stěžovatel požadoval.

[5] Stěžovatel je oprávněn při územním plánování autonomně rozhodovat o výšce budov na svém území. Maximální výška průmyslové zástavby 20 m je akceptovatelná bez dalšího. Důvodem výškové regulace byla ochrana kvality bydlení v bytové zástavbě v těsném sousedství průmyslových ploch, a dále náprava současného stavu územního plánu. Výškové omezení staveb totiž existovalo u většiny ostatních ploch a nelogicky dosud chybělo u ploch VP a VS, kde reálně hrozí překročení rozumných měřítek.

[6] Výšková regulace staveb na plochách VP a VS není diskriminační a není namířena pouze proti některým subjektům. Výšková regulace je obvyklá i u většiny jiných druhů funkčního využití území a týká se všech ploch VP a VS, nikoli jen ploch ve vlastnictví navrhovatelů. Napadená změna územního plánu není v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a neznemožňuje podnikání navrhovatelů, pouze pro ně stanoví jeden z mnoha možných limitů. Změna územního plánu nebyla v rozporu se zásadami územního rozvoje Moravskoslezského kraje. Stěžovatel ve změně nestanovil nové rozvojové plochy pro ekonomické aktivity, a proto nebyl povinen zabývat se využitím existujících „brownfields“. Předmětem změny byla pouze výšková regulace zástavby, která sama o sobě

nebrání modernizaci průmyslu. Stěžovatel provedl změnu územního plánu demokraticky a při zachování všech práv navrhovatelů.

IV.

[7] Navrhovatelé se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnili s právním závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách proti změně územního plánu. Stěžovatel nevysvětlil, proč stanovil jako maximální přípustnou výšku staveb právě 20 m. Postup stěžovatele při přijímání změny územního plánu byl diskriminační a nekoncepční. Jeho účelem bylo především zamezit budoucím projektům navrhovatelů. Zadání změny územního plánu bylo přijato poté, co jeden z navrhovatelů požádal o stavbu haly s výškou kolem 30 m, která byla následně snížena na výšku přesahující 20 m.

[8] Rodinné domy jsou od průmyslové zóny vzdáleny i více než 400 metrů a z jejich pozemků mnohdy není přímý výhled na průmyslovou zónu. Není zřejmé, jak může výšková regulace v těchto vzdálenějších plochách ochránit obytnou zástavbu. Výšková regulace tudíž neslouží k naplnění deklarovaného cíle, tj. zachování kvality bydlení. V regulovaném území již existují stavby vyšší než 20 metrů a dosud neměly negativní vliv na kvalitu bydlení. Většina současných rodinných domů v blízkosti průmyslové zóny byla postavena v posledních 10 letech, tedy až v době existence průmyslové zóny.

[9] Plánovaná výstavba montážní haly významně sníží emise z průmyslového provozu, neboť výroba bude probíhat v uzavřených prostorách. To povede jak k modernizaci průmyslu, tak ke zlepšení kvality bydlení. Podle navrhovatelů rovněž není akceptovatelné, aby v části obce tradičně využívané pro těžký průmysl byl stanoven výškový limit zástavby podle napadené změny územního plánu. Limit 20 metrů není vysvětlen odborným posudkem či stanoviskem, jedná se pouze o subjektivní názor stěžovatele. Limit je přitom tak nízký, že znemožňuje rozvoj podnikání navrhovatelů. Výškový limit konkrétních staveb na území průmyslové zóny je vhodnější řešit v konkrétním územním a stavebním řízení, ve kterém mají dotčené osoby právo uplatnit své námitky a připomínky, nikoli plošně prostřednictvím nástrojů územního plánování.

V.

[10] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

VI.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel namítl, že krajský soud rozhodl o věci samé, aniž by k projednání věci nařídil stěžovatelem požadované ústní jednání. Tvrzená vada řízení nezakládá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jak uvádí stěžovatel, neboť toto ustanovení je vyhrazeno případům zmatečnosti řízení před soudem. Namítaná vada řízení, tj. rozhodnutí o věci samé bez jednání, aniž by pro takový postup byly splněny podmínky, by mohla

představovat jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, a tedy kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud námitce nepřisvědčil. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Podle § 51 odst. 2 s. ř. s. však soud rozhoduje bez jednání o věci samé i v dalších případech, stanoví-li tak tento zákon.

[15] Případy, kdy soud ze zákona rozhoduje bez jednání o věci samé, jsou upraveny mimo jiné v § 76 s. ř. s. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.“ Toto ustanovení je součástí právní úpravy řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, podle § 101b odst. 4 s. ř. s. se však použije přiměřeně i v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Krajský soud zrušil napadenou změnu územního plánu pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách navrhovatelů. Proto mohl rozhodnout o věci samé bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s., a tento postup stručně zdůvodnil na straně 7 kasační stížností napadeného rozsudku.

[16] Stěžovatel nesouhlasil s klíčovým závěrem krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele o námitkách navrhovatelů proti změně územního plánu bylo nepřezkoumatelné, neboť z něj nebylo zřejmé, proč byla maximální přípustná výška zástavby na plochách VP a VS stanovena právě na 20 metrů. Podle stěžovatele byla tato hodnota akceptovatelná bez dalšího, neboť důvodem výškové regulace byla ochrana kvality bydlení na přilehlých plochách určených k bydlení a náprava toho, že územní plán nestanovil žádná omezení pro výšku zástavby na plochách VS a VP, ačkoli na většině ostatních ploch taková omezení existují.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. Podle § 18 stavebního zákona má územní plánování vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území, který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Územní plánování má chránit a rozvíjet přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků.

[18] Rozhodnutí o distribuci zátěže v území je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a projevem práva na samosprávu územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, čj. 6 Ao 6/2010 – 103, č. 2552/2012 Sb. NSS). Soudům nepřisluší přezkoumávat, zda byl pro určitý pozemek zvolen nejvhodnější způsob funkčního využití. Soud pouze zkoumá, zda příslušný orgán postupoval při pořizování územního plánu a v řízení o jeho vydání v souladu se zákonem

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, čj. 1 Ao 1/2006 – 74, č. 968/2006 Sb. NSS). Úlohou soudu je totiž bránit jednotlivce před excesy v územním plánování, nikoliv územní plány dotvářet. Při hodnocení zákonnosti územního plánu či jeho změny se proto soud řídí zásadami proporcionality a zdrženlivosti. Ke zrušení územního plánu či jeho změny proto soud přistoupí pouze tehdy, byl-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, tj. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a vydaného opatření obecné povahy. Soud může podle okolností zrušit i část územního plánu, pokud to umožňuje charakter napadeného aktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 2/2007 – 73, č. 1462/2008 Sb. NSS).

[19] V procesu územního plánování se zvažují zájmy soukromé i veřejné, přičemž výsledkem je rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Územní plán je způsobilý značně ovlivnit práva a povinnosti fyzických a právnických osob, zejména pak vlastnická práva k nemovitostem nacházejícím se v území regulovaném územním plánem, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny). Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny na základě zákona, z ústavně legitimních důvodů, jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů, vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 – 120, č. 1910/2009 Sb. NSS).

[20] Odůvodnění opatření obecné povahy má mít základní obsahové náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí (srov. § 68 odst. 3 ve spojení s § 174 odst. 1 správního řádu). V odůvodnění opatření obecné povahy je tudíž třeba uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Totéž platí i pro odůvodnění rozhodnutí o námitkách proti opatření obecné povahy, které je součástí odůvodnění opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat ve vzájemných souvislostech s ostatními částmi opatření obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010 – 169, č. 2266/2011 Sb. NSS). Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách proti opatření obecné povahy musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné, anebo vyvrácené, popř. proč nejsou účastníkem řízení uváděné skutečnosti pro věc rozhodné. Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 1 Ao 3/2008 – 136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Povinnost v textové části územního plánu komplexně odůvodnit přijaté řešení situace v území a vyhodnotit jeho předpokládané důsledky zejména ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území ukládá orgánům územního plánování také část II. odst. 1 písm. c) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti ve znění do 31. 12. 2012 (dále „vyhláška č. 500/2006 Sb.“).

[21] Podstatou napadené změny územního plánu bylo zavedení výškové regulace zástavby na plochách VS a VP nacházejících se v průmyslové zóně obce Sviadnov.

Maximální výška zástavby byla stanovena absolutní hodnotou 20 metrů nad povrchem terénu. Proti tomuto omezení brojili navrhovatelé – vlastníci nemovitostí v průmyslové zóně – námitkami ze dne 21. 6. 2012, v nichž zdůrazňovali, že stěžovatel navrhl tuto změnu v reakci na stavební záměr jednoho z navrhovatelů postavit na pozemku montážní halu o výšce 30 metrů, následně snížené na výšku lehce přesahující 20 metrů. Účelem výstavby přitom bylo modernizovat průmyslovou výrobu navrhovatelů a snížit imise způsobené světlem, hlukem a prachem při dosavadní průmyslové činnosti na volném prostranství. Podotkli, že v areálu již stojí budovy vyšší než 20 metrů a že areál tradičně sloužil průmyslu. Navrhované omezení podstatně ztíží hospodářský rozvoj regionu a bude mít negativní vliv na zaměstnanost a sociální situaci obyvatel, aniž by pro takový postup existoval relevantní a zdůvodněný zájem na ochraně životního prostředí. Podle navrhovatelů není výškové omezení zdůvodněno smysluplným dlouhodobým plánem rozvoje obce a je projevem *ad hoc* snahy zamezit realizaci stavebního záměru navrhovatelů.

[22] Stěžovatel nevyhověl námitkám navrhovatelů s tím, že důvodem výškové regulace zástavby byla ochrana kvality bydlení v přilehlé obytné zóně a náprava chyby v územním plánu, který nestanovil žádná výšková omezení pro stavby v průmyslové zóně. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách ani z jiných částí odůvodnění změny územního plánu však nebylo možné zjistit, proč stěžovatel určil jako maximální přípustnou výšku zástavby na plochách VP a VS právě 20 výškových metrů.

[23] Stěžovateli nelze přisvědčit, že tato hodnota je „*akceptovatelná bez dalšího*“. Potřeba chránit kvalitu bydlení a napravit tvrzené nedostatky územního plánu představuje obecné důvody výškové regulace zástavby v průmyslové zóně, ale sama o sobě neimplikuje konkrétní hodnotu maximálně přípustné výšky zástavby. Zdůvodnění přijaté výškové regulace se odvíjí od povahy a účelu tohoto regulativu a nelze jej učinit bez odborné urbanistické úvahy založené na komplexní analýze charakteru řešeného území a jeho udržitelného rozvoje. Taková úvaha je nezbytná nejen s ohledem na požadavek komplexního odůvodnění přijatého řešení [srov. část II., odst. 1 písm. c) přílohy č. 7 vyhlášky 500/2006 Sb.], ale též s ohledem na nutnost respektovat vlastnická práva vlastníků dotčených nemovitostí a ústavní limity jejich omezení (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Ao 1/2009 – 120).

[24] Výšková regulace zástavby je součástí textové části územního plánu, představuje jeden z možných způsobů regulace prostorového uspořádání území řešeného územním plánem a jednu ze základních podmínek ochrany krajinného rázu. [srov. část I. odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb.]. Krajinný ráz je souhrnem znaků, vlastností, jevů a hodnot určité krajiny, které vytvářejí její celkový charakter. Kromě hodnot krajinného rázu, jež se vztahují převážně k přírodním prvkům území, mají sídla i urbanistické kvality, jejichž souhrn tvoří kulturní potenciál území. Urbanistické kvality sídla tvoří například prostorová kvalita půdorysného uspořádání sídla (hodnotná půdorysná stopa, výrazné kompoziční záměry), siluety sídla (obrys sídla proti obloze, popř. proti okolnímu terénu u sídel v údolí), či veřejných vnitřních prostorů (komponované průhledy, propojení s exteriérem sídla, výrazný ústřední prostor – náves či náměstí). Mají-li být v územním plánu stanoveny požadavky na prostorovou regulaci, které chrání hodnoty krajinného rázu a urbanistickou kvalitu sídla, musí být tyto hodnoty v odůvodnění územního plánu identifikovány a odborně popsány, a konkrétní požadavky

na prostorovou regulaci musí být odůvodněny ve vztahu k těmto hodnotám. Prostřednictvím výškové regulace zástavby tak lze chránit například jednotný horizont, celkovou hladinu zástavby či siluetu sídla (v podrobnostech srov. např. Saktorová, Dagmar, Ing. arch. Prostorová regulace v územním plánu. Moderní obec, č. 8/2013 a 9/2013)¹.

[25] Odůvodnění napadené změny územního plánu (včetně odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatelů), které je součástí správního spisu a které je dostupné též na internetových stránkách stěžovatele², takové úvahy postrádá, a proto je nepřezkoumatelné. Není patrné, jaké konkrétní urbanistické hodnoty či hodnoty krajinného rázu výšková regulace chrání. Na nedostatečnost odůvodnění změny územního plánu přitom stěžovatele upozorňoval již Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve stanovisku k návrhu změny územního plánu ze dne 20. 4. 2012, které je součástí správního spisu.

[26] Stěžovatel předložil krajskému soudu jako přílohu vyjádření k žalobě ze dne 14. 9. 2015 odůvodnění změny územního plánu, které se obsahově zcela neshoduje s odůvodněním změny územního plánu, které bylo součástí správního spisu a které je dostupné na internetových stránkách obce Sviadnov. V tomto dokumentu stěžovatel zmínil snahu zásadně nenarušit obraz obce, jejíž obytná zástavba situovaná v těsném sousedství výrobních areálů má 1 – 2 nadzemní podlaží. Stěžovatel v kasační stížnosti neodkázal na tento dokument, ani nevysvětlil jeho obsahové odlišnosti od dokumentace založené ve správním spisu a dostupné na internetových stránkách obce. Protože tento dokument nebyl součástí správního spisu ani jej obec Sviadnov nezveřejnila na svých internetových stránkách v sekci věnované změně územního plánu, Nejvyšší správní soud se jím blíže nezabýval.

[27] Pro úplnost lze poznamenat, že snahu zásadně nenarušit obraz obce nelze samu o sobě považovat za komplexní zdůvodnění přijatého řešení ani za přezkoumatelné vypořádání námitek navrhovatelů. Zůstává nevysvětleno, jaký vliv bude mít přijaté řešení na udržitelný rozvoj území.

[28] Stěžovatel poukazoval na soulad napadené změny územního plánu se zásadami územního rozvoje Moravskoslezského kraje, s cíli a úkoly územního plánování či se zásadou zákazu diskriminace. Tyto námitky nesměřovaly proti rozhodnému závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadené změny územního plánu, a nemohly proto ovlivnit výsledek řízení o kasační stížnosti.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel – odpůrce nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatelé byli úspěšní, proto mají právo na náhradu nákladů řízení vůči odpůrci. Náhradu nákladů řízení představuje

¹ dostupné z: <http://moderniobec.cz/prostorova-regulace-v-uzemnim-planu-1/>

a dále z: <http://moderniobec.cz/prostorova-regulace-v-uzemnim-planu-2/> [cit. 5. května 2015]

² dostupné z: <http://www.sviadnov.cz/zmena-c-1-uzemniho-planu-sviadnov/d-1124> [cit. 5. května 2015]

odměna zástupce a jeho hotové výdaje (srov. § 57 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud vyčíslil náklady řízení v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění rozhodném ke dni podání kasační stížnosti (dále jen „advokátní tarif“). Podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 4, § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu náleží zástupci odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ve výši 4960 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon; celkem tedy 5260 Kč. K této částce je třeba připočítat DPH 21 % ve výši 1104,60 Kč. Celkem tedy navrhovatelům náleží na náhradě nákladů řízení částka 6364,60 Kč, kterou je odpůrce povinen zaplatit k rukám advokáta navrhovatelů do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[31] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť jim soud v řízení neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání této náhrady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. července 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu